

Preken 31. Januar 2010 i Fjellhamar kirke

Såmannsøndagen

Kapellan Elisabeth Lund

I prekenteeksten i dag snakkes det om Guds rike, og da bibelgruppa snakka om denne teksten kom det først opp spørsmål om hva som egentlig menes med det.

Det står mye om Guds rike i evangeliene, utenom hos Matteus som omtaler det som Himmelriket.

Guds rike, eller Himmelriket, er ikke bare der oppe. Det er ikke det samme som himmelen eller Paradiset eller det som skjer etter at vi er døde.

Guds rike er et usynlig rike midt i vår verden. Det er midt iblant oss, står det. Det er et rike der Jesus Kristus er Herre, og alle som vil følge Kristus, alle kristne, er borgere i Guds rike. Guds rike vokser når nye mennesker ser at Jesus er vår Herre og Gud, og vil følge ham.

Guds rike kom hit med Jesus. Så det er allerede nå, men ennå ikke, står det i Bibelen.

Vi er fortsatt i en verden som er full av synd og lidelse, død og sorg. Samtidig vil vi i Guds rike, få en forsmak på det som en gang skal komme. På himmelen.

Vi kan se glimt av hvordan det er å få leve tett på Guds kjærlighet. Fordi Gud er her.

Nå skal vi få høre Dagrund fra bibelgruppa lese to små lignelser om Guds rike.

--

Markus 4

Jesus sa: «Slik er det med Guds rike:

En mann har sådd korn i jorden.

Han sover og står opp, det blir natt og det blir dag, og kornet spirer og vokser opp; hvordan det går til, vet han ikke. Av seg selv gir jorden grøde:

først strå, så aks og til sist modent korn i akset.

Så snart grøden er moden, svinger han sigden; for høsten er kommet.»

Han sa: «Hva skal vi sammenligne Guds rike med? Hvilken lignelse skal vi bruke?

Det er som sennepsfrøet. Når det legges i jorden, er det mindre enn noe annet frø i verden, men når det er sådd, vokser det opp og blir større enn alle andre hagevekster og får så store grener at fuglene under himmelen kan bygge rede i skyggen mellom dem.»

--

Det skal ikke så mye til.

Jeg har stått med et sennepsfrø i hånda. Det er som en liten svart prikk. Som et sandkorn. Når man legger det i jorda er det så godt som umulig å finne igjen. Og for de som ikke kjenner frøets hemmelighet, for de som ikke vet hvilken kraft som bor i et frø, vil det virke helt ubetydelig. Som en dråpe i havet.

Det blir helt meningsløst å tro at det kan bli noe som helst ut av det.

Men dette bittelille frøet kan vokse og bli den største av alle hagevekster.

En sennepsbusk kan bli opptil fire meter høy, så fuglene kan bygge rede i grenene.

Sånn er det med Guds rike.

Alt som er levende er skapt av Gud med muligheten til å vokse. Alle planter har små frø i seg så de kan bre seg ut og vokse. Dyrene og menneskene er skapt til å formere seg.

Dere som har tatt med dere Oliver hit til kirken i dag, har fått oppleve det mirakelet det er at et barn blir født. Dere har vært vitner til at et frø har vokst. Det er iallfall det vi ofte kaller det når vi skal forklare for barna hvordan de har blitt til. Et frø i magen. Dette lille frøet har vokst og blitt til et sprell levende menneske. Det har blitt et liv.

Og i dag har Oliver blitt døpt. I dåpen ble det sådd et frø av tro i ham. Et frø som har vekstens mulighet i seg. Oliver er nå en borger i Guds rike. Han er Guds barn, han tilhører Jesus.

Det som skjer i dåpen er så enkelt og lite. Vi tegner et kors på barnet, øser vann over hodet hans og leser noen ord. Vi gjør noe lite, men synlig og får del i noe stort og usynlig. Et liv sammen med Gud.

Det skal ikke så mye til.

Et lite frø såes, og han som har sådd det legger seg til å sove, står det i preteksten. Han vet ikke hvordan det går til at frøet spirer og vokser. Han sår og sover og ser at det vokser.

”Så deilig det er da!” sa Oddrun i bibelgruppa da vi snakka om dette. ”Vi kan bare senke skuldrene. Det skjer av seg selv. Vi trenger ikke å stresse så mye. Det er ikke vårt ansvar at det skal vokse. Det er Guds ansvar.”

Av seg selv gir jorden grøde.

Vi kan jo tenke at det må være en innmari enkel jobb å være såmann. De kan bare så, og så skjer resten av seg selv. Vi vet jo at det er litt å gjøre som såmann med vanning og stelling av forskjellig slag. Men vi må aldri tro at frøet er avhengig av den som sår for å vokse.

Gud gav vekst. Hver eneste lille spire er et Guds under. Det er Gud som gir vekst.

Leif sa noe, i den samtalen vi hadde i forrige uke, om at vi ofte tenker så stort. Han sa at det vi sår får betydning. Det er ikke likegyldig hvordan vi lever. Kanskje vi i løpet av livet kan lede en til Jesus. Så enkelt som da disippelen Andreas førte broren sin Simon Peter til Jesus. Han tok broren sin med seg.

Dagrun sa at hun synes det er mye trøst i at det ikke er nødvendig med så voldsomme greier. Hun takker Gud for at det ikke skal så mye til.

I bibelgruppa snakka vi en del om vår oppgave som såmenn eller sådamer, og om hva vi kan kalle såkorn. Et såkorn som kan gi vekst i Guds rike, er først og fremst ord fra Bibelen. Guds ord.

En viktig del at såingsarbeidet er å dele ut Guds ord til folk. Men det er også å la det bli synlig hva Guds ord gjør i livene våre. Hva hans kjærlighet gjør med oss. At vi er villige til å dele videre av alt det vi får av Gud. Det kan være et personlig vitnesbyrd, et glass kaldt vann, en telefon, et smil.

Det handler ikke om streve for å være snill og å slenge ut bibelvers i tide og utide. Men mer om å leve et liv sammen med Gud. La oss prege av det han sier til oss og av den han er. Og leve åpent med det. Leve et liv i kjærlighet.

Leif fortalte at han har opplevd å være sammen med noen som han ikke har prøvd å vitne for eller noe sånt. Men når det røyner på i livet deres, når de får problemer av et eller annet slag, så har de kommet til ham og sagt: ”Jeg vet hva du står for. Kan ikke du be for meg?”

Vi er kanskje gode såmenn når vi lever et liv sammen med Gud og bare er oss selv. Det er kort vei til en samtale om Gud også, når vi bare lever åpent med det vi er opptatt av. Vi kan være frimodige fordi vi har noe fantastisk å dele, og vi skal ha stor respekt for alle menneskers frihet og valg.

Det er ikke oss gitt å få noe til å vokse. Det er bare Gud som kan gi vekst. Vi trenger egentlig ikke å bekymre oss for resultatene. Vi kan hvile bekymringløst og overlate ansvaret til Gud. Og for oss vil det virke som om frøet vokser av seg selv. Vi må stole på Gud.

Og kanskje det også er viktig å holde hardt fast i den sannheten, også for å ikke sperre for det Gud vil gjøre. Kanskje det går an å styre for mye, rote masse i jorda og vanne til jordet blir som en myr?

La Gud få være Gud og gjøre det bare han kan.

Vi som er Guds medarbeidere har en oppgave med å så, for at Guds rike kan vokse. Og vi kan alle finne våre måter å gjøre det på.

Det skal ikke så mye til.

Jeg tror at det er noe veldig klokt i det med at vi kan så og så kan vi sove. Når vi våkner kan vi kanskje få se at noe har vokst. Da kan vi takke Gud.

Arvid, som også er med i denne nå berømte bibelgruppa har funnet sin måte å så på. Han er aktiv i det som heter Gideon. En forening som deler ut nytestamenter her og der. Spesielt til hoteller og andre overnattingssteder.

Jeg spurte Arvid hva det betyr for ham å være med på det. Hva gjør det med han personlig å være en såmann? Kan ikke du komme fram og fortelle litt om det, Arvid.

--

Arvids vitnesbyrd

--

Guds ord vender ikke tomt tilbake. Fordi det bærer en kraft i seg. Akkurat som et frø eller et såkorn. Det kan være noe som virker helt ubetydelig som vokser til et liv. Snart skal vi få ta imot noe ganske lite her framme ved alterringen. En liten oblat eller kjeks som vi dypper i vinen og svelger. Jesu legeme og Jesu blod sås i oss. I nattverden kan vi få et glimt av Guds rike og kraft til et liv.

Det skal ikke så mye til.

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd, som var og er og blir en sann Gud fra evighet til evighet.